

Elke maand bedenkt onze columniste hoe ze de wereld kan veranderen. Soms slaagt ze in haar opzet, soms niet.

Big up to all the mama's

ZIJN JULLIE OOK ZO BLIJ DAT DE SCHOOL OPNIEUW IS BEGONNEN, LIEVE LEZERS? Niet dat het bij momenten geen paradijs op aarde leek, die momenten samen met de kinderen. Maar zoveel quality time met die kleine rakkers was voor mij als moeder van middelbare leeftijd toch ook behoorlijk vermoeiend. En dan vooral het vele geregeld om de vakantie te overbruggen: met speeldagen, kampjes, eventueel een gezinsvakantie, opvang door opa en oma...

'Wie pik ik waar op en hoe laat?' Op sommige dagen waren dat de enige gesprekken van betekenis tussen manlief en ik. Voor de rest moest er voetbal en vervolgens Tour gekeken worden. Al die stress van dat regelen was aan hem niet besteed. 'Het is wel vakantie, hè.' Tsja. De hele logistieke operatie in elkaar doen passen als een magische puzzel? Daar hielden de mama's zich mee bezig. De partners waren bereidwillig aanwezig op de achtergrond en stonden standby voor verdere instructies. Een fenomeen dat zich niet beperkte tot mijn kleine wereld, trouwens, bij collega's hoorde ik dezelfde verhalen. Daarom deze shout out naar alle mama's: we hebben dat weer goed gedaan, deze zomer! Wit wijntje, iemand?

Toegegeven, ik mag niet klagen. Nu mijn kinderen wat groter worden, breidt hun vriendenkring zich uit en wordt ons opvangvakantienetwerk groter. Ook de kinderen uit de straat lopen hier

nu de deur plat. Dat leverde vaak idyllische zomerse taferelen op van kleuters, spelend in het water, terwijl de avondzon hun blote billetjes in een gouden gloed baadde. Ik heb dan ook nog eens het geluk dat er veel mama's door hun beroep vaak thuis waren overdag. De oplossing voor noodopvang was maar één Whatsapp-berichtje weg, dat scheelde met de gemoedsrust.

Het lukte dus wel om die puzzel te maken, mijn vangnet is groot genoeg. Maar dat is bij heel veel ouders niet het geval. Elke dag stonden er wel gestreste moeders of vaders met een paar jengelende kleuters in hun kielzog aan het loket. Dikwijls voelden ze zich dan nog verplicht om zich te excuseren voor hun kinderen. 'Sorry mevrouw, ik moest ze meenemen omdat ik niemand heb om op hen te passen.' Geen sociaal vangnet hebben, zelfs niet voor een paar uurtjes opvang, hoe stresserend moet dat wel niet zijn? Die mama's en papa's verdienen meer dan een shout out, die verdienen oplossingen. En liefst ook nog gratis. Het zou een mooie verkiezingsbelofte zijn, om dat tegen de grote vakantie van volgend jaar al te realiseren. Tot dan ploeteren we nog even verder. 🙌

Hulp nodig van Megacindy? Laat het haar weten via megacindy@acv-csc.be